

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 grudnia 2021 r.

Pozycja 198

POSTANOWIENIE

z dnia 20 września 2021 r.

Sygn. akt Ts 87/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 12 marca 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 1 października 2012 r. skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działkach położonych w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 4 października 2013 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T., (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił uwzględnienia wniosku. Powyższe rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego (dalej: SKO) z 30 stycznia 2014 r. (znak: [...]).

Po zakończeniu postępowania administracyjnego, 19 lutego 2018 r., skarżący złożył ponaglenie (nazwane zażaleniem „na przewlekłość postępowania w sprawie wydania warunków zabudowy”). SKO postanowieniem z 9 kwietnia 2018 r. (znak: [...]) uznało ponaglenie za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy przez organ pierwszej instancji decyzją z 4 października 2013 r. Następnie skarżący-złożył 25 czerwca 2018 r. w Wojewódzkim Są-

dzie Administracyjnym w P. (dalej: WSA) skargę na przewlekłe prowadzenie tego postępowania. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Wyrokiem z 21 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, oraz że prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, orzekł także o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku WSA wniósł Wójt. Postanowieniem z 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę (na przewlekłe prowadzenie postępowania), orzekł także o kosztach postępowania. W uzasadnieniu postanowienia przywołano postanowienie siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18) oraz uchwałę siedmiu sędziów tego sądu z 22 czerwca 2020 r. (sygn. akt II OSP 5/19) i stwierdzono, że pismo skarżącego z 19 lutego 2018 r., będące zażaleniem na przewlekłe postępowania, potraktowane jako ponaglenie, złożone już po zakończeniu postępowania, nie mogło być uznane za środek zaskarżenia, o którym mowa w art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.), którego wyczerpanie warunkowało dopuszczalność skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania. Nie jest bowiem możliwe merytoryczne rozpoznanie tego środka w sytuacji, gdy sprawa została już zakończona.

Powyższe orzeczenie, wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało mu doręczone 30 grudnia 2020 r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 14 kwietnia 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 22 kwietnia 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie odpisu lub poświadczonej przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) wyroku WSA z 21 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) oraz rozstrzygnięcia SKO wydanego w sprawie o sygn. [...].

Pełnomocnik skarżącego przesłał kopie dokumentów 29 kwietnia 2021 r. (data nadania). Nie poświadczył za zgodność z oryginałem kopii postanowienia SKO.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 22 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, wezwał skarżącego do: wskazania, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego, wyrażone w art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji, zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 p.p.s.a. w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.); dokładnego wyjaśnienia, w jaki sposób zaskarżone przepisy, w zakresie określonym w skardze konstytucyjnej, naruszają wolności lub prawa skarżącego oraz do uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności zakwestionowanych w skardze przepisów, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Skarżący został także zobligowany do doręczenia odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii postanowienia SKO z 9 kwietnia 2018 r. (znak: [...]).

W ustawowym terminie do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapła-

tę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w u.o.t.p.TK, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania, pomimo prawidłowego doręczenia (data doręczenia: 22 czerwca 2021 r.) pełnomocnikowi skarżącego zarządzenia sędziego Trybunału, braki skargi nie zostały usunięte.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.